

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI

Rijeka, Zadarska 1 i 3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sucu Jasenki Pavišić Čačić kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužitelja PLIMA d.o.o. Poreč, Vukovarska 19, OIB: 09124339194, kojeg zastupa Goran Mrkić, odvjetnik iz Valpova, Osječka 44, protiv tuženika 1. ADELLA d.o.o. Čavle, Majer 18, OIB: 36742642815, kojeg zastupa Damir Jurkotić, odvjetnik iz Čavala, Čavja 9 i 2. MANŠPED d.o.o. Kukuljanovo, Kukuljanovo 318, OIB: 76154765407, kojeg zastupa Edviga Sušenj Janjatović, odvjetnica iz Rijeke, Zagrebačka 18, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 24. rujna 2026. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja Gorana Mrkića, odvjetnika iz Valpova, zastupnika po zakonu tuženika Mirzeta Hasanagića, punomoćnika 1. tuženika Damira Jurkotića, odvjetnika iz Čavala i punomoćnice 2. tuženika Edvige Sušenj Janjatović, odvjetnice iz Rijeke, a objavljene dana 29. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim tužitelj traži od 1. tuženika Adella d.o.o. Čavle i 2. tuženika MANŠPED d.o.o. Kukuljanovo solidarno isplatu iznosa od 17.395,00 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 24. svibnja 2025. godine do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2 (trgovački ugovori) ZOO-a.

II. Nalaže se tužitelju da naknadi 1. tuženiku ADELLA d.o.o. Čavle parnični trošak u iznosu od 1.562,50 EUR, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tužitelju da naknadi 2. tuženiku MANŠPED d.o.o. Kukuljanovo parnični trošak u iznosu od 1.562,50 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana donošenja odluke do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2 (ostali odnosi) ZOO-a koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi od 14. studenoga 2025. godine tužitelj je naveo da je 15. svibnja 2025. godine 1. tuženik ADELLA d.o.o. Čavle, po nalogu 2. tuženika MANŠPED d.o.o. Kukuljanovo, za tužitelja vršilo uslugu prijevoza robe od pošiljatelja (Nippon express Netherland B.V.) iz mjesta Rotterdam do naručitelja prijevoza u mjestu Buići. 2. tuženik MANŠPED d.o.o., da je za izvršenu uslugu prijevoza izdao račun za prijevoz br. 04920/001/1 od 22. svibnja 2025. godine na iznos od 1.125,00 EUR, a koji iznos da je društvo tužitelja platilo dana 26. svibnja 2025. godine. Uslugu prijevoza 2. tuženik MANŠPED d.o.o. da je povjerio 1. tuženiku ADELLA d.o.o. Tijekom prijevoza robe, u

noći s 15. na 16. svibnja 2025. godine oko 22:00 sata, da je nepoznati počinitelj otuđio dio robe koja se prevozila za tužitelja i to 12 komada MAX PIŠTOLJI ZA VEZIVANJE RB94017 tržišne vrijednosti robe od 18.426,24 EUR. 1. tuženik ADELLA d.o.o. da je na temelju police osiguranja od prijevoznicike odgovornosti sklopljene kod WIENER OSIGURANJE VIENNA INSURANCE GROUP d.d. osiguralo isplatu akontacije pretrpljene štete tužitelju u iznosu od 1.031,24 EUR koji da je tužitelju isplaćen. Tužitelj smatra da mu pripada pravo na isplatu i preostale razlike do visine pretrpljene štete za ukradenu robu u visini od 17.395,00 EUR. Pozvao se na odredbu čl. 671. st. 1 ZOO-a prema kojoj prijevoznik odgovara za gubitak ili oštećenje pošiljke koje se dogodi od časa preuzimanja do predaje robe, osim ako su uzrokovani radnjom ovlaštene osobe, svojstvima pošiljke ili stranim uzrocima koji se nisu mogli predvidjeti, izbjeći ili otkloniti. Pozvao se i na odredbu čl. 17. Konvencije o ugovoru za međunarodni prijevoz robe cestom (u nastavku: CMR konvencija) prema kojoj je propisano da prijevoznik odgovara za potpun ili djelomičan gubitak robe i za oštećenje iste do kojeg dođe od trenutka preuzimanja robe do trenutka isporuke robe. Mogućnost za oslobađanje da je propisana odredbom čl. 17. st. 2 u vezi s čl. 18. st. 1 CMR-a uz odgovarajuću primjenu čl. 671. ZOO-a. Naveo je da krađa dijela pošiljke nije uzrokovana radnjom ovlaštene osobe, svojstvima pošiljke niti stranim uzrocima koji se nisu mogli izbjeći niti otkloniti. Prijevoznik da u cestovnom prometu odgovara za nastalu štetu po načelu objektivne odgovornosti. Krađa se u prijevoznicičkoj djelatnosti ne može podvesti pod višu silu budući da se ne radi o nepredvidivom događaju koji se ne bi mogao spriječiti, otkloniti ili izbjeći. Prije podnošenja tužbe, tužitelj da se obratio tuženicima s odštetnim zahtjevom. 1. tuženik da je otklonio svoju odgovornost povrh naplaćenog iznosa od 1.031,24 EUR dok se 2. tuženik nije očitovao na dostavljeni odštetni zahtjev. Predložio je da sud izvrši uvid u isprave dostavljene uz tužbu i da provede saslušanje stranaka, vozača Aleksandra Boshkoskog u svojstvu svjedoka te da provede financijsko-knjigovodstveno vještačenje.

2. U odgovoru na tužbu 2. tuženik MANŠPED d.o.o. je učinio nespornom činjenicu da je prijevoz, kojeg je naručio tužitelj, povjerio 1. tuženiku ADELLA d.o.o., da se dogodila krađa dijela robe kao i da je isplaćen iznos od 1.031,24 EUR na temelju police osiguranja od prijevoznicike odgovornosti. Osporio je tužitelju pravo na isplatu razlike utuženog iznosa. Pozvao se na ograničenje odgovornosti propisano CMR konvencijom koja se primjenjuje na predmetnu situaciju s obzirom da se mjesto preuzimanja i mjesto odredišta nalazilo u različitim državama. Naveo je da se prijevoznicička odgovornost izračunava primjenom odredbe čl. 23. CMR-a i da je ograničena na 8,33 SDR po kg izgubljene ili oštećene robe. Po tom obračunu da je osiguravajuća kuća i izvršila obračun štete. Tužitelj da nije imao posebnih zahtjeva vezano uz osiguranje robe osim što je zahtijevao da prijevoz bude obavljan sa standardnom šleper ceradom. Tužitelj da nije tražio sklapanje dodatnog osiguranja tereta, a niti da je zatražio da prijevoz bude obavljen s vozilom koje ima zatvoreni tovarni prostor. Stoga da tužitelj nije zahtijevao posebne uvjete obavljanja prijevoza. Napomenuo je da pošiljatelj odgovara za nastalu štetu ukoliko propusti dati prijevozniku informacije o vrsti pošiljke, njezinom sadržaju i količini i o drugim okolnostima potrebnim za ispunjenje obveze prijevoza bez odgađanja i smetnji. Navedeno da predstavlja temelj za oslobađanje prijevoznika od odgovornosti za gubitak, štetu ili zakašnjenje (čl. 17. st. 2 CMR-a). Predložio je odbijanje tužbenog zahtjeva. U podnesku od 30. prosinca 2025. godine pozvao se na okolnost da je iz sadržaja elektroničke pošte zastupnice po zakonu 1. tuženika ADELLA d.o.o. od 1. rujna 2025. godine vidljivo na koji je način utvrđena visina nastale štete po CMR Konvenciji. U vezi toga je istaknuo da je težina robe utvrđena iz

dokumenta – packing liste u iznosu od 103,20 kg. Naveo je da kada se predmetna težina pomnoži s 8,33 SDR (specijalno pravo vučenja), da se dobije umnožak od 859,656 SDR koji se množi s 1,1996 EUR (tečaj SDR na dan 16. svibnja 2025. godine) zbog čega se dobije iznos od 1.031,25 EUR koji predstavlja novčani iznos štete.

3. 1.tuženik ADELLA d.o.o. je u odgovoru na tužbu osporio osnovanost tužbenog zahtjeva. Učinio je nespornom činjenicu da je vršio uslugu prijevoza robe od naručitelja (tužitelja) i da je došlo do krađe robe u prijevozu. Povjeravanje prijevoza 1. tuženiku da predstavlja između prijevoznika uobičajenu praksu. Osporio je postojanje odgovornosti za punu vrijednost robe. Naveo je da se odredba čl. 671. ZOO-a primjenjuje supsidijarno samo ako nisu primjenjive odredbe CMR-a. CMR Konvencija da u čl. 23. st. 3 propisuje ograničenja odgovornosti prijevoznika na iznos od 8,33 SDR po kg bruto mase izgubljene robe osim u iznimnim slučajevima propisanim čl. 29. CMR Konvencije. 1. tuženikov osiguratelj da je isplatio tužitelju po navedenom obračunu iznos od 1.031,24 EUR s osnova odgovornosti prema CMR konvenciji. Time da je u cijelosti ispunjena 1. tuženikova obveza naknade štete. Navedena isplata da ne predstavlja priznanje odgovornosti iznad CMR ograničenja već da predstavlja čin savjesnog postupanja u svrhu ublažavanja posljedica štetnog događaja. Tužitelj da nije deklarirao vrijednost i vrstu robe i da nije ugovorio dodatno osiguranje iako je imao mogućnost takve zaštite zbog čega nema pravo na naknadu pune tržišne vrijednosti robe. Objektivna odgovornost prijevoznika da ne predstavlja neograničenu odgovornost. Prijevoznik da nije postupao s grubom nepažnjom zbog čega da nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 29. CMR Konvencije. Pozvao se na sudsku praksu prema kojoj krađa robe tijekom međunarodnog cestovnog prijevoza, sama po sebi ne predstavlja namjerno postupanje ni grubu nepažnju prijevoznika u smislu čl. 29. CMR Konvencije (PŽ-1420/2022 od 13. prosinca 2022.g.). Predložio je odbijanje tužbenog zahtjeva.

4. U očitovanju na odgovore na tužbu, tužitelj je u bitnome naveo da je vozač odabrao parkiralište za kamione uz autocestu A27 kraj mjesta Meerkerka koje ne pruža razinu sigurnosti u vidu ograđenog prostora i zabrane neovlaštenog pristupa. Istaknuo je da je nedaleko mjesta Meerkerka najbolji i najsigurniji parking u Kraljevini Nizozemskoj u mjestu Venlo koji da je ograđen i ima napredne sustave nadzora i sigurnosnih provjera i koji onemogućava krađe i pristup robi koja se prevozi neovlaštenim osobama. Parkiranjem kamiona na odabranom mjestu, prijevoznik da je pristao na posljedice takvog postupanja olako držeći da se krađa neće dogoditi. Zbog takvog postupka tužitelj smatra da postoji temelj za odgovornost prijevoznika primjenom čl. 671. st. 1 i čl. 17. i 18. CMR-a. Krađa dijela pošiljke da nije uzrokovana radnjom ovlaštene osobe, svojstvom pošiljke ili stranim uzrocima koji se nisu mogli predvidjeti, izbjeći, a niti otkloniti. Zbog toga da se 2. tuženik ne može osloboditi od odgovornosti za štetu.

5. Na pripremnom ročištu održanom 28. travnja 2026. godine tužitelj je naveo da zastupnik po zakonu tužitelja ima izravnih saznanja u pogledu uputa danih u vezi izvršenja nalog za prijevoz. 1. tuženik ADELLA d.o.o. predložio je da se provede dokaz saslušanjem svjedoka Aleksandra Boshkoskog i Marine Stipić zastupnice po zakonu. Punomoćnik 2. tuženika MANŠPED d.o.o. predložio je da se u svojstvu svjedoka sasluša zaposlenik Mateo Božić s kojim je dogovoren prijevoz. Osporio je navode da je prijevoznik mogao pronaći sigurniji parking u Kraljevini Nizozemskoj iz razloga što je ruta kretanja kamiona zbog utovara zadana i sukladno zadanoj ruti da je prilagođena

i cijena prijevoza. U pogledu parkirališta na koje se pozvao tužitelj (mjesto Venlo) naveo je da se nalazi u suprotnom smjeru od zadane rute kretanja i da je udaljeno 130 km od slijedećeg mjesta utovara. Na tu okolnost je predložio saslušati zastupnicu po zakonu 1. tuženika Marinu Stipić. Naveo je da izravnih saznanja o tom prijevozu zastupnik po zakonu 2. tuženika nema.

6. Rješenjem od 28. travnja 2026. godine određen je plan upravljanja postupkom (str. spisa 89-92).

7. Na ročištu za glavnu raspravu od 24. rujna 2026. godine tužitelj je odustao od dokaznog prijedloga za provođenjem financijsko-knjigovodstvenog vještačenja s obzirom da matematički izračun isplaćenog iznosa nije sporan. Predložio je zaključenje glavne rasprave. Pun 2. tuženika zatražio je dodjelu dodatnog roka radi dokazivanja činjenice da 2. tuženik nije bio upoznat sa sadržajem računa tužiteljevog dobavljača iz kojeg bi bila vidljiva vrijednost robe kao i radi dokazivanja činjenice da je s tim bio upoznat Sean Hasanagić sin zastupnika po zakonu tužitelja.

8. Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu i saslušanjem svjedoka Matea Božića (str. spisa 86-89), svjedoka Aleksandra Boshkoskog (str. spisa 89-91), zastupnika po zakonu tužitelja Mirzeta Hasanagića (str. spisa 91-92) i zastupnice po zakonu 1. tuženika Marine Stipić (str. spisa 93-94).

9. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog raspravljanja, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan u cijelosti.

10. Nesporna je u postupku okolnost da je 1. tuženik ADELLA d.o.o. vršio, po nalogu 2. tuženika MANŠPED d.o.o., predmetni prijevoz za naručitelja – tužitelja.

11. Nesporna je činjenica da je prijevoz izvršen i da je tužitelj za izvršenu uslugu prijevoza izvršio isplatu naknade za prijevoz koja je obračunata u iznosu od 1.125,00 EUR na relaciji Rotterdam – Poreč (Buići) prema računu kojeg je izdao 2. tuženik MANŠPED d.o.o. br. 04920/001/1 (str. spisa 7), a prema dokazu o plaćanju na str. spisa 8.

12. Nesporna je činjenica da je tijekom prijevoza ukraden dio pošiljke tužitelja, a kako to proizlazi iz policijskog zapisnika o prijavi na str. spisa 11-20 koji je dostavljen u prijevodu po ovlaštenom sudskom tumaču za nizozemski jezik. Iz istog zapisnika je vidljivo da je u noći s 15. na 16. svibnja 2025. godine, vozač Aleksandar Boshkoski utvrdio da su na bočnoj strani prikolice izrezane rupe i da je jedna paleta bila ukradena.

13. Nesporna je okolnost da je po polici osiguranja prijevoznike odgovornosti koju je 1. tuženik ADELLA d.o.o. imao zaključenu kod WIENER OSIGURANJE VIENNA INSURANCE GROUP br. 10-1111470-01, izvršena obrada štete u iznosu od 1.031,24 EUR prema dopisu osiguratelja od 25. lipnja 2025. godine za koji je nesporno da je tužitelju isplaćen.

14. Iz e-mail poruke zastupnice po zakonu 1. tuženika Marine Stipić upućene tužitelju od 1. rujna 2025. godine (str. spisa 27) utvrđeno je da se isplata naznačenog iznosa odnosila na naknadu štete prema CMR Konvenciji odnosno ograničenju visine

naknade štete od 8,33 SDR po kg bruto težine robe. Obračun je, u matematičkom smislu, nesporan te odgovara obračunu po SDR protokolu od 1. svibnja 2017. godine (čl. 2. Protokola).

15. Sporna je okolnost postoji li odgovornost prijevoznika (2.tuženika MANŠPED d.o.o.) i pomoćnika u prijevozu (1.tužnika – ADELLA d.o.o.) za preostalu razliku vrijednosti otuđene robe u iznosu od 17.395,00 EUR.

16. Sporno je u vezi toga jesu li prijevoznik/potprijevoznik u izvršenju posla postupali sa zlom namjerom ili s krajnjom nepažnjom.

17. Sporna je okolnost je li bilo na strani tužitelja propusta u davanju naloga i obavijesti u vezi prijevoza.

18. Na predmetni prijevoz primjenjuje se Konvencija o ugovoru za međunarodni prijevoz robe cestom (u nastavku: CMR konvencija) čija je stranka RH (NN – MU 1/92, notifikacija o sukcesiji, Sl. list FNRJ – MU 11/58) i SDR Protokola (NN – MU 6/16 i 2/17) budući da se mjesto primanja robe na prijevoz (Nizozemska) i mjesto odredišta (Poreč) nalaze u dvije različite države od kojih je bar jedna država stranka Konvencije.

19. Odredbom čl. 17. st.1 CMR konvencije propisano je da prijevoznik odgovara za potpuni ili djelomični gubitak robe ili za oštećenje koje nastupi od časa preuzimanja robe do časa predaje, kao i za zakašnjenje u isporuci.

20. Odredbom čl. 23. st. 1 CMR konvencije propisano je da prijevoznik odgovara za naknadu štete za potpuni ili djelomični gubitak robe i da se naknada obračunava prema vrijednosti koju je roba imala u mjestu i času predaje robe na prijevoz. Prema čl. 2. Zakona o potvrđivanju Protokola uz Konvenciju o ugovoru za međunarodni prijevoz robe cestom (CMR) naknada je ograničena na načina da ne smije biti viša od 8,33 obračunske jedinice po kilogramu bruto težine. Obračunska jedinica koja se spominje je posebno pravo vučenja kako ga je odredio Međunarodni monetarni fond. Iznos se preračunava u nacionalnu valutu države suda kojemu je predmet povjeren.

21. Odredbom čl. 17. st. 2 CMR konvencije propisano je da se prijevoznik oslobađa odgovornosti za potpuni ili djelomični gubitak robe, oštećenje ili zakašnjenje prouzrokovano krivnjom imaoca prava, njegovim nalogom koji nije posljedica krivnje prijevoznika, prirodnom manom robe ili koje je nastalo iz okolnosti koje prijevoznik nije mogao izbjeći niti spriječiti.

22. Odredbom čl. 29. st.1 CMR konvencije propisano je da prijevoznik nema pravo koristiti se odredbama o isključenju ili ograničenju odgovornosti ili koje prebacuju teret dokaza, ako je šteta nastala njegovom zlom namjerom ili nemarnošću koja se prema zakonu suda smatra ravna zloj namjeri. Člankom 29. st.2 CMR konvencije propisano je da isto vrijedi ako je zlu namjeru ili nemar učinio službenik prijevoznika ili bilo koja osoba čijom se uslugom prijevoznik koristio u izvršenju prijevoza ukoliko ti službenici ili druge osobe postupaju u vršenju svojih dužnosti. U takvom slučaju službenici ili te druge osobe nemaju pravo da se koriste, u pogledu njihove osobne odgovornosti, odredbama iz čl. 29. st.1 CMR konvencije.

23. U ovom je postupku ustvari nesporna okolnost da tužitelj kao kupac robe nije prouzročio gubitak robe. Isto tako zbog prijevoza robe s kamionom koji ima ceradu, a ne box kamionom u kojem je roba zaključana, nije prouzročen gubitak robe budući da je iz iskaza saslušanih svjedoka utvrđeno da se takva i slična vrsta robe za tužitelja uvijek prevozila istom vrstom kamiona (s ceradom). Navedeno proizlazi iz iskaza svjedoka Matea Božić (str. spisa 86-88) i zastupnika po zakonu tužitelja Mirzeta Hasanagića (str. spisa 91-92). Isto tako nema spora niti oko činjenice da gubitak pošiljke nije bio uzrokovan prirodnom manom robe.

24. Okolnost da krađu robe iz kamiona s ceradom prijevoznik nije mogao izbjeći, a niti spriječiti, sud je utvrdio iz činjenica koje je opisao vozač Aleksandra Boshkoski u svom iskazu (str. spisa 89-90). Naime svjedok je izjavio da je nakon iskrcaja izvršenog u Belgiji, dobio uputu od disponenta Davida za utovar u Nizozemskoj i to za tri utovarna mjesta, da je bio krenuo prema prvom utovarnom mjestu do kojeg je vozio 60-70 km i da je pred Utrechtom odlučio stati na benzinskoj pumpi jer da se radi o vremenu između 15:30 i 16:30 sati kada se stvara najgušći promet te da je odlučio zaustaviti se na odmorištu uz benzinsku pumpu prije Utrechta jer da je procijenio da u tih sat vremena ne bi prošao Utrecht, a da bi u tom slučaju morao spavati u industrijskoj zoni, a što da izbjegava činiti jer tamo da nema tuša ni drugih pogodnosti koje nudi benzinska pumpa. Izjavio je da se radi o Shellovoj pumpi koja se nalazi uz autocestu i da je tu odlučio imati pauzu na koju je obvezan na svakih 13 sati 9-11 sati odmora. Na pumpi da se otuširao i odmorio, a kada je ujutro pregledao kamion da je utvrdio da je cerada s desne strane razrezana. Prenoćio je na osvijetljenoj benzinskoj pumpi na kojoj su bila previđena mjesta za parkiranje kamiona. Da se radilo o odmorištu za teretna vozila i da je na tom odmorištu bilo i drugih kamiona. Prije odlaska i poslije spavanja da zaključa vozilo te da uobičajeno pregleda kotače, a prije kretanja na put i naftu. Predmetno odmorište da mu je bilo na ruti. Izjavio je da u nalogu za prijevoz nije bilo ništa posebno naznačeno u pogledu čuvanja robe, a da vozači ukoliko postoji posebna uputa dobiju upozorenje kada se radi o lomljivoj robi na koju treba posebno pripaziti. Istaknuo je da mu disponent nije naglasio zahtjev da bi se trebalo parkirati na čuvanom i zaključanom parkingu, a da se sjeća da je ponekad bilo situacija u kojima se zahtijevalo da se kamion parkira na sigurnom, čuvanom i zaključanom parkingu. Disponent da mu u ovom slučaju nije naglasio takav zahtjev. Opisao je da je uobičajeno da vozači sami određuju mjesto gdje će se odmarati, a da pri odabiru nastoji maksimalno iskoristiti sate za vožnju. Parking u Venlu da mu je poznat jer da se radi o carinskom terminalu koji se nalazi prema granici za Njemačku, a da je to sasvim suprotan smjer od Utrechta u kojem je trebao izvršiti još dva utovara. U vezi ukradenih paleta je izjavio da se radilo o nižim paletama, a da je cerada na kamionu bila prerezana na tri mjesta. Dok je spavao da nije ništa čuo. Predmetni događaj da je prijavio djelatniku na pumpi koji je pozvao policiju koja je napravila zapisnik a on da je u tu svrhu dao adrese utovara robe kao i obavijest o narednim utovarnim mjestima. Na parkiralištu su mu pomogli zakrpati ceradu kako bi mogao voziti dalje. Nije mu bilo poznato koja se vrsta robe prevozi samo su mu rekli da će na prvom utovarnom mjestu ukrcati 6-8 paleta. Put kojim će se kretati do utovarnih mjesta da određuje on kao vozač, a da za to koristi navigaciju, nastojeći koristiti se najviše autoputom i najbržom rutom, a da mu disponent javi utovarna mjesta i odredi granični prijelaz na kojem izlazi iz te države.

25. Sud je zbog uvjerljivih činjenica kao i ocjene suda da se radi o iskusnom vozaču koji taj posao radi od 2006. godine kao i uvjerljivih objašnjenja u pogledu načina

odabira rute i odmorišta, utvrdio da u izvršenju prijevoza nije bilo postupanja koje bi upućivalo na postojanje zle namjere, a niti krajnje nepažnje zbog koje bi prijevoznik odgovarao za puni iznos vrijednosti ukradene robe. Navedeno iz razloga što je iz iskaza vozača utvrđeno da obveza odmora vozača i ruta s mjestima utovara određuju izbor odmorišta u situaciji kada naručitelj prijevoza nije, u tom pogledu, isticao posebne zahtjeve. Vozač stoga, u vrijeme odmora, nije mogao spriječiti krađu dijela pošiljke.

26. Nadalje, iz iskaza svjedoka Matea Božića (str. spisa 86-89) proizlazi da je od tužiteljevog djelatnika Gorana Saršona dobio nalog za prijevoz na predmetnoj lokaciji, a da je prije predmetnog naloga za tužitelja bilo izvršeno nekih desetak prijevoza na istoj ruti što s prijašnjim društvom u kojem je radio (Banko transporti) što s 2. tuženikom. Nalog da je od g. Saršona dobio telefonskim putem, da se radilo o uobičajenoj komunikaciji i da se u prijašnjim prijevozima koristio kamion odnosno šleper koji ima ceradu, a ne box kamion jer da se radi o jeftinijem prijevozu. Kod predmetnog dogovora da se radilo o rutinskoj narudžbi jer da su otprije prijevozi vršeni s kamionom s ceradom. Prijevozi da su vršeni uz CMR osiguranje, a ako stranka želi dodatno osigurati robu to da ide na teret klijenta odnosno naručitelja. Tužitelj da je izvršio plaćanje prijevoza društvu Manšped d.o.o., a Manšped d.o.o. da je prosljedio naknadu potprijevozniku društvu Adella d.o.o. Da mu je prilikom davanja naloga rečeno da se vozi alat i da su bile dostavljene specifikacije u vezi težine na paletama i vrsti robe, a da mu vrijednost robe nije bila poznata. Nikakvih drugih upozorenja u vezi vrste robe da nije primio od tužitelja. Pojasnio je da odabir parkinga ovisi o slijedećem utovaru i da to diktira odmor vozaču. Vozači da uglavnom biraju parking koji je na osvijetljenom mjestu, a da se samo, ukoliko klijent zatraži čuvani parking pod ključem i ogradom bira takva vrsta parkinga koja se i zasebno naplaćuje. Od tužitelja da nikada nije dobio poseban zahtjev da se kamion parkira na parkiralištu pod ključem. Istaknuo je da tužitelj nije tražio drugi tip osiguranja za robu i da je tužitelj bio upoznat s činjenicom da se radi o prijevozu u kojem nije bio samo jedan utovar. U odnosu na parkiralište u mjestu Venlo istaknuo je da se radi o parkiralištu koje je 150 km udaljeno od zacrtane rute kretanja kamiona tako da bi s povratom na rutu bilo prijeđeno 300 km više odnosno da bi to zahtijevalo pola dana više vožnje.

27. Sud je iskaz svjedoka Matea Božića ocijenio uvjerljivim i istinitim s obzirom da je usmenu komunikaciju u vezi narudžbe prijevoza potvrdio u svom iskazu i zastupnik po zakonu tužitelja Mirzet Hasanagić u svom stranačkom iskazu (str. spisa 91-92) koji je opisao da je i otprije postojao poslovni odnos u vezi prijevoza robe, da se dogovaralo usmeno i da tužitelj nije isticao posebne zahtjeve za predmetni prijevoz kao i da roba koja se ukrcavala nije zahtijevala nikakav posebni tretman. Naveo je da je angažman potprijevoznika ustaljena praksa i da je u prijašnjoj poslovnoj suradnji bilo potprijevoznika te da tužitelju navedeno nije smetalo. Izjavio je i da je Mateo Božić bio upoznat s vrstom robe koja se prevozi pa i o činjenici da su se prevozili pištolji za vezanje armature za građevinarstvo te da se radi o vrsti robe koju su otprije prevozili. Iz iznijetih činjenica, kod ovog suda, nije stvorena sumnja da bi na strani prijevoznika odnosno potprijevoznika postojala zla namjera odnosno krajnja nepažnja u izvršenju naloga zbog koje bi prijevoznik/potprijevoznik odgovarao do pune vrijednosti pretrpljene štete pozivom na čl. 29. st. 1 CMR konvencije.

28. Isto tako, tužitelj u postupku nije dokazao da bi za predmetni prijevoz bio naručen box kamion budući da je iz iskaza svjedoka Matea Božića utvrđeno da su

prijašnji prijevozi vršeni kamionom s ceradom, a nema dokaza da bi takvom prijevozu tužitelj prigovarao ranije.

29. Okolnost da zastupnik po zakonu tužitelja nije znao da se uz njihov nalog vrše i još dva ukrcaja ne ukazuje na ponašanje prijevoznika zbog kojeg bi postojala odgovornost za štetu u punom opsegu s osnova zle namjere ili krajnje nepažnje s obzirom na uvjerljivo i logično objašnjenje da cijena prijevoza ovisi o zauzeću kamiona, a imajući u vidu logičnu činjenicu da bolja popunjenost kamiona, za naručitelje prijevoza, naknadu za prijevoz, čini povoljnijom.

30. Slijedom iznijete ocjene provedenih dokaza i utvrđene činjenice da su i prijevoznik i potprijevoznik postupali prema već ustaljenoj praksi za koju je utvrđeno da ni po čemu ne odudara od uobičajenog načina vršenja prijevoza na toj relaciji i odabira kamiona s ceradom, sud je zaključno utvrdio da predmetna šteta (krađa dijela tužiteljeve pošiljke) nije nastala zbog zle namjere prijevoznika i potprijevoznika, a niti zbog njihove grube nemarnosti (nepažnje).

31. Okolnost da zastupnik po zakonu tužitelja nije znao da se uz njihov nalog vrše i još dva ukrcaja nije uvjerljiva i životna s obzirom da se tužitelj i otprije koristio uslugama iste vrste prijevoza pa zbog takvih navoda ovaj sud ne nalazi temelj za odgovornost za štetu utuženu u ovom postupku. No sve i da nije znao, navedeno ne predstavlja okolnosti koje bi ukazivale na zlu namjeru odnosno krajnju nepažnju (nemarnost) s obzirom na uvjerljivo i logično objašnjenje da cijena prijevoza ovisi o zauzeću kamiona, zbog čega je ukrcaj na još dodatna dva utovara koje je opisao vozač Aleksandar Boshkoski (str. spisa 89-90) značio nižu cijenu prijevoza za tužitelja, ali i određivao rutu kretanja kamiona. Zbog toga je svjedok Mateo Božić (str. spisa 86-89) i pojasnio da je tužitelju cijena prijevoza od 1.125,00 EUR odgovarala cijeni prijevoza na predmetnoj lokaciji za trećinu zauzeća kamiona.

32. Nezanjanje zastupnika po zakonu tužitelja da se šteta obračunava po prijevozničkoj odgovornosti primjenom ograničenja po SDR Protokolu ne stvara na strani tuženika obvezu naknađivanja preostale utužene razlike.

33. Sama okolnost da je osiguravajuće društvo pristalo izvršiti isplatu po polici osiguranja od prijevozničke odgovornosti po čl. 17. st. 1 CMR konvencije (prema ispravi na str. spisa 21) i izmijenjenom čl. 23. st. 3 i 7 Protokola, ne prejudicira odluku suda o okolnostima u vezi odgovornosti prijevoznika, a osobito odluku o postojanju okolnosti koje prijevoznik nije mogao izbjeći, a niti spriječiti, a niti je od utjecaja na ocjenu nepostojanja zle namjere i krajnje nepažnje na strani prijevoznika/potprijevoznika.

34. Činjenica da je cerada bila razrezana na tri mjesta (fotografije na str. 29 i 30 i iskaz vozača A. Boshkoskog – str. spisa 89-90), da je roba ukradena s mjesta gdje su se nalazili pištolji za vezanje armature, kod ovoga suda, ne stvara sumnju u ponašanje prijevoznika budući da je i sam zastupnik po zakonu tužitelja izjavio da su i otprije prevozili tu istu vrstu robe. Osim toga, vozač zbog sigurnosti rasporeda tereta zbog njegove težine je upoznat s mjestom gdje se pojedina vrsta robe nalazi pa se zbog izrezivanja rupa na ceradi na tri mjesta ne dovodi u pitanje poštenje samog vozača. Slijedom svega iznijetog, u postupku nisu dokazane činjenice koje bi upućivale na zaključak da na strani prijevoznika/potprijevoznika postoji zla namjera odnosno krajnja

nepažnja zbog koje bi tuženici bili u obvezi naknaditi preostalu razliku ukradene vrijednosti robe.

35. U prilog tom utvrđenju navodi se i iskaz zastupnice po zakonu 1.tuženika ADELLA d.o.o. Marine Stipić (str. spisa 93-94) koja je uvjerljivo izjavila da nije bilo posebnih upozorenja u vezi predmetne narudžbe i da nisu dobili upozorenje da se radi o robi veće vrijednosti za koju bi bio potreban prijevoz box kamionom. Navedeno nalazi potvrdu u samoj ispravi tovarnog lista - CMR-u na str. spisa 34 iz kojeg je utvrđeno da nema posebnih napomena u vezi pojedinosti koje bi bile korisne i zahtijevale način prijevoza drugačiji od prijašnjih (kamion s ceradom).

36. Stoga je slijedom iznijetog utvrđeno da tuženici nisu odgovorni za krađu pošiljke. Navedeno iz razloga što je u postupku dokazana činjenica da prijevoznik krađu nije mogao izbjeći, a niti spriječiti (čl. 17. st. 2 CMR konvencije). Dodatno, utvrđeno je i da šteta uslijed krađe dijela pošiljke nije nastala zbog zle namjere ili krajnje nepažnje prijevoznika i njegovog potprijevoznika. Zato je tužbeni zahtjev ocijenjen pravno neosnovanim zbog čega je valjalo, primjenom čl. 338. st. 3 ZPP-a (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22 i 114/22, 155/23, 146/25), odlučiti kao u točki I. izreke presude.

37. S obzirom da su sve činjenice bitne za donošenje odluke o osnovanosti tužbenog zahtjeva utvrđene u postupku sud je, iz razloga ekonomičnosti postupka, odbio 2. tuženiku MANŠPED d.o.o. dodijeliti dodatni rok za dostavu isprava.

38. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 i čl. 155. ZPP-a. Tuženici su uspjeli u sporu zbog čega imaju pravo na nadoknadu parničnih troškova.

39. Tuženiku ADELLA d.o.o. priznati su troškovi zastupanja po odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav odgovora na tužbu i dopune od 31. prosinca 2025. godine 500,00 EUR (T.br. 8.1), zastupanje na pripremnom ročištu od 28. travnja 2026. godine 250,00 EUR (T.br. 9.2.), zastupanje na ročištu za glavnu raspravu od 24. rujna 2026. godine 500,00 EUR (T.br. 9.1.), PDV 25% 312,50 EUR, dok će sudske pristojbe zbog tuženikovog uspjeha u sporu past na teret tužitelja sukladno čl. 4. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23). Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke.

40. Tuženiku MANŠPED d.o.o. također su priznati troškovi zastupanja po odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav odgovora na tužbu 500,00 EUR (T.br. 8.1), zastupanje na pripremnom ročištu od 28. travnja 2026. godine 250,00 EUR (T.br. 9.2.), zastupanje na ročištu za glavnu raspravu od 24. rujna 2026. godine 500,00 EUR (T.br. 9.1.), PDV 25% 312,50 EUR, dok će sudske pristojbe zbog tuženikovog uspjeha u sporu past na teret tužitelja sukladno čl. sudske pristojbe tužbu 331,81 EUR i presudu 663,61 EUR sukladno čl. 4. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23). Stoga je valjalo, primjenom čl. 151. st.1-3 ZPP-a, odlučiti kao u točki III. izreke.

U Rijeci, 29. listopada 2026. godine

Sudac

Jasenka Pavišić Čačić

Dokument je elektronički potpisan:

JASENKA PAVIŠIĆ

9 ČAČIĆ

Vrijeme potpisivanja:

29-10-2026

13:50:30

DN:

C=HR

O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI

2.5.4.97=#130D48523838373835393634393537

L=RIJEKA

S=PAVIŠIĆ ČAČIĆ

G=JASENKA

CN=JASENKA PAVIŠIĆ ČAČIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana objave, a u slučaju da nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti.

Broj zapisa: **9-3088f-63b12**

Kontrolni broj: **081df-5327e-42df1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=JASENKA PAVIŠIĆ ČAČIĆ, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.